

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614107888/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

mærke sig fra dem, der opføres i vor Tid, og Adalbert maatte, da han saae dette Slot, tænke paa sit Fædreland, der, sønderrevet, og skilt ved saa mange Provindser, dog endnu mindede om en betydningsfuld Fortid, hvoraf der ikke var meer, end en stor Ruin tilbage.

Da han havde betragtet Slottet, og endelig nærmede sig til Hovedindgangen, mødte han den gamle Michael, der standsede, da han saae ham, og tog sin Hue af. »Hvor sidder den Fangne?« spurgte Adalbert. »Frøkenen er inde i Riddersalen,« svarede den gamle Tiener, der var lidt tunghør. — »Er det Frøken Emilie?« — »Ja,« svarede Michael, »Frøkenen kommer ofte herover, thi hun er ikke, som den unge Verden pleier at være, der kun løber efter, hvad der er paa Moden.« — »Føer mig da ind i Riddersalen!« sagde Adalbert, hvorpaa den Gamle gik ind i Bygningen, og Adalbert fulgte ham gennem en Række af Værelser.

Paa enkelte Steder standsede Michael, og pegede paa de sønderrevne Tapeter, hvori man endnu saae Levninger af store Jagtstykker, der vare indvævede deri. Adalbert bemærkede i Forbigaaende flere Damer og Herrer til Hest, de Sidste vare kiendelige paa deres med mangfoldige Silkesnore forsynede Kurtska,* og paa deres polske Huer; ved Siden af dem stode Jægere, og høit i Luften fløi Falke, der søgte at overliste et Par Heirer, der strakte deres Neb, som spidse Landser, ud imod dem; ligeledes saae man flygtende Elsdyr, og længere borte en trodsig Biørn, der satte sig paa Bagbenene, for at forsvare sig imod Hundene. Alle disse Figurer vare imidlertid blege, som Skygger, og halv fortærede af Møl, som havde arvet de Kostbarheder, der vare de hene-

*) En kort polsk Frakke, hvorpaa kun Adelen havde Ret at bære Silkesnore.

svundne Slægters Stolthed. Endelig traadte Adalbert, med sin Ledsager, ind i Riddersalen, hvori selv Tapeterne vare borte, og hvori intet levende Væsen saaes, med Undtagelse af dem selv, og to Tusmørkefugle, af det Slags, der kaldes Dødningehoveder, hvilke, bedragne af den Dunkelhed, der var udbredt overalt, svævede omkring midt om Dagen.

»Frøkenen er ikke her,« sagde Michael, »hun er sikkert paa egen Haand gaaet op i Taarnet.« — »I Taarnet!« gientog Adalbert forskrækket, »Opgangen dertil er farlig, hvis jeg husker ret.« — »Det er ikke første Gang, hun gaaer den Vej,« svarede Michael, »hun forstaaer næsten Konsten bedre, end jeg selv, der dog fra Ungdommen af er vant til at klavre paa disse Trapper. I Dag vilde hun imidlertid endnu høiere op, end sædvanlig, for at see det store Uhr; jeg skulde følge hende, men da jeg ikke kunde komme strax, gik hun i Forveien, efterat vi havde sat hinanden Stævne i Riddersalen.« — »Lad os ile til hende,« sagde Adalbert.

De gik nu op ad en Vindeltrappe, der i Begyndelsen var bred, men blev smallere og smallere, jo høiere de kom; ja tilsidst hørte Trappen op, og de maatte klatre videre frem paa Stiger, og ile hen over Tværbjelker, fra hvilke et eneste falsk Skridt vilde have styrtet dem ned i den dybe Afgrund, som de saae under deres Fødder.

Endelig stode de foran det Uhr, om hvilket Michael havde talt; paa den anden Side deraf sad, til Adalberts Forundring, ikke Emilie, men Leontine, der syntes nedsunken i dybe Drømme. »Gud være lovet! der er Frøkenen,« sagde Michael, »her er ogsaa det store Uhr,« blev han ved, »som Herren vel erindrers fra gamle Dage, thi her maatte jeg tidt føre de unge Herrer op, uagtet Starosten strengt forbød det.«

»Kan det da aldrig mere gaae?« spurgte Leontine,